

FUTASÜKÖSD 2017

Végigfutottunk Sükösd valamennyi utcáján! Nagyszerű móka volt!

Először röviden a száraz tények:

Bárki bárhol csatlakozhatott futva vagy kerékpárral, hosszabb vagy rövidebb távra! Kb. 30-an futottak legalább 10 km-t, és tizenpáran futottuk végig mind a 28 km-t.

Kerékpáros - a kicsikkel (futóbicikli, roller, 1 négykerekű) együtt - 65 körüli számban jött.

Többségük a teljes távon. Összesen 200 láb és 132 kerék egy időben, egy helyen, egy célért!

Azokkal együtt, akik beálltak közénk futni egy-két közt (pl. alvégen és a templom környékén), összesen kb. 100-an mocorogtunk együtt a búcsú előtti délelőttön!

Egy egész század! A főutcán vonuló konvojunk olyan hosszú volt, mint a régi időkben egy lakodalmas menet!

Közülünk 10 körüli számban futották életük leghosszabb távját a mai 11, 18 vagy éppen 28 km-rel! Nekik külön gratuláció jár!

A legidősebb célba ért résztvevő (kerékpárral) az 1948-as születésű Kovács Ilona, aki mind a 28 km-t letekerte.

A legfiatalabb előzetesen bejelentkezett résztvevő a 2016. február 3-i születésű Angeli Marcel (kisbiciklivel egyedül 1 km), de lehet, hogy nála is fiatalabb volt az az ifjú hölgy, aki a Templom utcában az anyukájával kézen fogva futott velünk felfelé a dombon pár száz métert fél 11 körül.

Tettünk egy kicsit a saját egészségünkért. (A tiédért te tudsz tenni!)

Köszönet a kalocsai Török Tibor Töce ultrafutónak az alapötletért, az önkormányzatnak - élén Tamás Márta polgármesterrel, aki az első szakasz 11 km-én futva, a többin pedig kerékpáron személyesen is részt vett a programon - a példás támogatásért (frissítő ásványvíz, tea, gyümölcsök, induláskor minden résztvevő mellére egy kitűző), az iskolának (a frissítőpont és a befutó iskola előtti kiváló megszervezésért, a FUTASÜKÖSD2017 tábláért, a résztvevőknek másolt emléklapért, a végén a finom süteményért) és a rendőrségnek illetve a polgárőrségnek az útvonal szakszerű biztosításáért.

És persze köszönet mind a 100 együtt mozgó sükösdinek! Mert nélkülük ez a nap nem jött volna létre.

Jó hír a most hiányzóknak is, hogy a megjelentek nagy többsége akaratából:

FOLYTATÁSA KÖVETKEZIK!

Részletes szöveges beszámoló - rengeteg élménnyel - az alábbiakban, továbbá sok-sok fényképpel a Facebookon.

Előzmények

Miért ez a mocorgás?

Vagyunk sokan (és egyre többen), akik úgy érzik, hogy a rendszeres futás megváltoztatta az életminőségüket. Jó irányba. Azt is látjuk, hogy az emberek egy része furcsán néz ránk. Nem értik, miért szaporázzuk a lépteinket télen, nyáron, esőben, hóban, fagyban, szélben, napsütésben. Pedig, ha értenék, ha tudnák, hogy milyen jó életérzést, milyen jó vitalitást ad a futás, hogy például milyen jó stressz üző, akkor sokkal több boldog ember lenne, sokkal kevesebb dolguk lenne az orvosoknak, és sokkal kevesebb gyógyszer fogyna.

A láb mindig kéznél van! A futás fiatalít! Segíti a testi és a lelki egészséget!

A futás révén alkalmunk van újra és újra felfedezni Sükösd és környéke természeti és épített szépségeit, a környező erdőket, mezőket is. Könnyen el tudunk jutni olyan gyönyörű helyekre, ahová a sükösdiak közül is kevesen járnak (pl.: Szent Anna kápolna, Ósükösd, Ólomhegy, kanális part, stb.) Sokan nem is gondolják, hogy ők is képesek lennének erre, viszont a kifogások gyártásában számos nagymestert ismerünk.

A futás, a mozgás, az egészséges, jó vitalitású élet szülőfalumban, Sükösdön történő népszerűsítésére találtam ki a FUTASÜKÖSD2017 programot. Egy kalocsai ultrafutó Török Tibor (Töce) ötlete adta az apropót. Ő a nyár végén tervezte el azt Kalocsán megcsinálni, hogy ő végigfutja egyedül Kalocsa utcáit. Jelentős részben sikerült is neki, pedig kevesen segítették őt ebben.

Sükösdön azonban egyből nagyon sokan az ügy mellé álltak, így nem volt kérdéses a program sikere.

A péntek délután viharos széllel érkezett hatalmas eső néhány előzetes jelentkezőt elbizonytalanított a szombat délelőttre tervezett programmal kapcsolatban. Azonban felhívtam az esőfelelőst, aki megígérte, hogy szombaton délelőtt Sükösdön nem fog dolgozni. Sajnos a szélfelelőssel nem tudtam beszélni, mert állandóan foglaltat jelzett a vonal.

Eljött a NAGY NAP!

Korán kellett kezdenünk a 4 órára tervezett programot, mert az iskola táncosainak fél 1-kor már Homorúdra kellett indulniuk fellépésre.

Már fél 8-ra kimentem Sükösdre. A Daráló utcára kanyarodva úgy vakított a szemből éppen felkelő Nap, hogy szinte semmit sem láttam, teljesen le kellett lassítani az autót, szinte lépésben haladtam.

Na akkor a Nap már rendben van, ebből itt eső délelőtt tényleg nem lesz! A 8 fok nem sok, de futni megteszi.

A Polgármesteri Hivatal előtt szépen gyülekeztek a résztvevők, és 8 óra után pár perccel elindult a menet a főúton Dusnok irányába. Ki a saját lábain futva, ki felnőtt kerékpárt hajtva, ki gyerek biciklit tekerve, ki rollert, ki futóbiciklit lökdösve lábaival.

Elöl a rendőrség, hátul a polgárőrség kísérete jelentett biztonságot számunkra. Ők a főút egyik sávját mindig időben és szakszerűen lezárták a közlekedés elől, így nekünk csak arra kellett vigyáznunk, hogy a gyerekek (néhányan futva, többségükben biciklivel) ne csalinkázzanak be az úttest közepére. Kívülről nagyon megértőnek tündek az autósok (sokan - még a távolsági busz sofőrje is - mosolyogva vissza is integettek). Azt meg, hogy a szombat reggeli nagy forgalom lassítása miatt miket mondtak magukban vagy hangosan, lehet, hogy jobb is, hogy

nem hallottuk. (Ennyit ők is tehettek a mi egészségünkért. Persze érdemes lenne tenniük a sajátjukért is.)

Az első km végén, a falu legészakibb pontján egy hatalmas fácános kert látványa jelentett okot az első rövid megállásra. Sok gyerek nem látta még előtte. Felfutottunk a falu legmagasabb pontján lévő házakhoz is. (A pincesorst azért elkerültük.)

Az elöl futóknak mindig lassítaniuk kellett, hogy összefüggő

konvojban haladjon az az általában 90 körüli ember és 65 körüli kerékpár.

A vasárnapi búcsúra a körhintások, a dodzsemesek és az egyéb beülős búcsúi szórakozást nyújtók már napokkal, hetekkel korábban megérkeztek. Azonban amikor körbe futottuk őket, abban a 9 óra körüli időpontban még szunyókáltak. Azért megálltunk csinálni egy közös képet. Nem is nagyon fértünk rá egyre.

A konvoj elején haladtunk mi, a saját lábunkon haladók, utánunk tekertek a biciklisek, a saját lábbal haladók. Mivel nagyon eltérő tempójú futók voltak a 30 fő körüli csapatban, természetesen a lassabbakhoz igazodtunk. Nem volt könnyű ennyi embert egy tömbben összetartani, már csak azért sem, mert sok kicsi, még óvodás korú biciklis is volt a csapatban, de azért a szülők segítségével sikerült problémamentesen haladni. Nem tudtuk viszont kideríteni, hogy az ovisok által kórusban szavalt "pizzafej" majd a "pizzapofa" rigmusok honnan származnak, mit jelentenek, de nem is az volt a fontos, hanem a nagyszerű hangulat, amiben az egész délelőtt telt.

A kicsik egyszerűen tündérek voltak! Fáradhatatlanul jöttek a nagyokkal, és folyamatosan vidámkodva, csicseregve haladtunk előre. Biztos vagyok abban, hogy a 4 óra mozgás és a 28 km után a szokottnál könnyebben tértek nyugovóra, és hogy mindegyiküknek kapóra jött reggel az éjszakai 1 óra visszaállítás.

11 km után, fél 10 körül jött az első pihenő az iskola előtt. Dicséret és köszönet az önkormányzatnak az előre megbeszélte frissítőkért (ásványvíz, banán, szőlő, körte), az iskolának az izléses terítékért és a fotózásra nagyon jó lehetőséget kínáló FUTASÜKÖSD2017 őszi hangulatot árasztó színes nagy tábláért. (A szél időnként megtépázta a betűket, de mi rendületlenül visszanyomkodtuk a gombostűket.)

Forró citromos teával is vártak bennünket, ami bizony nagyon jól esett a kora reggeli 8-10 fokos hűvösben, és az időnként kellemetlenül erős szélben.

Tamás Márta, a figyelmes önkormányzati vezető futás közben - rugalmasan alkalmazkodva a programon résztvevő régi focistáknak a hosszútávfutók többségétől eltérő frissítési szokásaihoz - még egy láda sört is hozatott a célba.

Több helyi lakos sem akart lemaradni a kedves vendéglátásban. Kovács-Varga Edina saját készítésű egészséges kekszének receptjét biztosan el fogom kérni tőle. A saját házuk előtt pedig Pusztainé Wittendorfer Erika (aki később futva is csatlakozott hozzánk) az első szakaszon ásványvízzel, a sükösdői csapat korábbi gólvágója, Tamás (Füles) Karcsi és felesége, Szilvi az utolsó szakaszon egy kicsit erősebb illatú és gyors hatású itallal kínálta a résztvevőket.

Az alvégi Sükösd tábla előtt a főút melletti nem lakott ház tetejéről vagy 100 galamb röppent fel a tiszteletünkre az égre, és üdvözölt bennünket egy óriási kötelékrepüléssel. Bámulatosan csinálták az együttmozgást, pedig kicsit gyorsabbak voltak, mint mi.

A Hunyadi utca alsó végén a birkákból médiasztárt akartam csinálni, de ők nem akartak celebek lenni, riadtan elszaladtak.

Útközben többen beszéltünk arról, hogy megválasztjuk a falu lehangosabban ugató kutyáját (sok helyen megugatták a csapatunkat, szerencsére majdnem mindig a kerítésen belülről). Sajnos nem tudtunk dönteni, nagy volt a címért a tülekedés.

Számomra különös hangulatú volt ez a délelőtt, hiszen Sükösdön születtem, ott nőttem fel, ott tanított meg Tamás tanító néni írni, olvasni, ott voltam magyarból sikeres versenyzője Cseh Béla tanár úrnak. Ott fociztunk rengeteget a széles, akkor még homokos utcákon, esténként sokszor olyan sokáig, hogy a szülőknek könyörögniük kellett, hogy befejezzük. Persze a "Nem kapsz fiam vacsorát, ha nem jössz be azonnal!" fenyegetés általában hatott. Kedves emlék például az, hogy egyik közeli szomszédunk, Kaszás Terus néni, akinek nálunk sokkal idősebb gyerekei voltak, egyszer amikor süteményt sütött, kihozta az utcára a még friss, meleg sütitket, megkínálni vele az éppen előttük focizó szomszéd gyerekeket. Ugye vannak ilyenek manapság is?

Goethe mondta:

“A legtöbb, amit gyerekeinknek adhatunk: gyökerek és szárnyak.”

Ahogy korosodik az ember, egyre fontosabbá válnak számára a gyökerei. (Ha már egyszer a szárnyakból lassan kihullanak a tollak.)

Gondolom, a résztvevők közül több is volt olyan, aki Sükösd utcái - vagyok azok bizonyos részei - közül némelyiken most haladt át először.

Számomra meg jó volt azt is látni, hogy az elmúlt 50 évben milyen sokat fejlődött a falu.

Az utolsó órában már ritkábban sütött ki a Nap, és bizony a 28. km-en már nagyon sötétedett az ég alja a Duna felől. Az nem sok jót szokott jelenteni, ha az ember szabadtéri programon van.

A cél előtt pár száz méterrel néhány régebbi focista lerakta a biciklijét, és virtusból egy jó nagy sprinttel futott be az iskola előtti célba. Bennem is maradt bőven erő egy gyors befutásra.

Hogy a nemzeti színű célszalagot ki szakította át, nem tudom, mert a fényképezés miatt akkor éppen nem az elsők között haladtam. De nem is az első volt a lényeg, hiszen ez nem egy verseny volt. Valamennyien győztesek vagyunk. Tettünk az egészségünkért. A közös mocorgás volt a fontos. A szép és ráadásul egészséges közösségi élmény a szülőfalumban.

A köszönetnyilvánításból majdnem kifelejtettem az égieket, pedig hálásak vagyunk nekik is! Délben értünk be a célba. Frissítés, közös fényképezés, egy kis pihenés után fél 1-kor elkezdett cseperegni az eső, és a diákok a szépen vasalt népviseleti ruháikat már csak sietve tudták bepakolni a közben megérkezett buszunkba. Pár perc múlva szakadt az eső, de én akkor már a kocsimban ülve hazafelé tartottam. Ezt jól megúsztuk!

Biztos vagyok abban, hogy a program hatására számos - eddig még önmagával vívódó - sükösdői fejébe befúrja majd magát a gondolat, hogy „Mi lenne, ha...?”, és lesznek újabb

követőink, akik a saját kezükbe veszik az életminőségük irányítását, több felelősséget vállalnak és többet tesznek a jó vitalitású életért. A sajátjukért. Érdemes.

Aznap - még a délelőtti program közben, a házuk előtt eltekerő csapatról hátulról még egy fotót is mellékelve - az egyik helyi lakos kiírta a Sükösdiak a Facebookon zárt csoportba: "FUTASÜKÖSD2017 program résztvevői, nagyon ügyesek vagytok! Irigykedve nézlek titeket!"

Legközelebb ő is ott lesz, ebben biztos vagyok.

Fuss, hogy érezd: élsz!

Én megint éreztem, hogy élek. Élni jó! Jó vitalitással élni még jobb!
61 évesen is!

Sipos János
sükösdi gyökerekkel bíró, 61 éves főszervező